

Vi ser faktisk gerne det princip bogført i Traktaten, også selv om der måtte være områder, hvor vi måske ikke finder at EU skal have kompetence. Blot det at få en afklaring, at komme usikkerheden til livs, er så nødvendigt, at hele Folketinget bør bakke den tanke op, at det af Traktaten skal fremgå, hvad EU må blande sig i, og hvad EU ikke må blande sig i.

Vi ønsker i Fremskridtspartiet primært det europæiske samarbejde som et økonomisk samarbejde. Det har vi jo også sagt i meget klare vendinger i forbindelse med afstemningerne, så det er der ikke nogen hemmelighed i. Derfor er der en række af de områder, som EU i dag beskæftiger sig med, som vi ikke finder at Unionen burde beskæftige sig med. Under de kommende forhandlinger, som Fremskridtspartiet selvfølgelig håber at blive inddraget i, vil vi fremføre, hvad det nærmere er for nogle områder.

Vi var modstandere af Den Europæiske Union, og vi anbefalede et nej ved begge folkeafstemninger; men omvendt erkender vi også, at Unionen i den sidste ende blev vedtaget. Vi har jo aldrig tillagt de såkaldte forbehold nogen særlig værdi; vi syntes, at Unionen i sig selv var anledning nok til at sige nej, uanset om man begyndte at diskutere enkelte områder. Men vi accepterer selvfølgelig, at der var et flertal, selv om vi anbefalede et nej, og derfor er det også det grundlag, som vi går til forhandlinger på.

Der var et par områder i statsministerens tale, hvor jeg synes statsministeren ikke var særlig klar, og jeg vil benytte min ordførertale til at efterlyse nogle mere klare meldinger fra statsministeren på de områder.

Hvad specifikt regeringskonferencen i 1996 angår, står det klart, at man ønsker, at udvidelsen skal være det altafgørende spørgsmål. Det er nævnt i dagsordenen, og det er også fremgået af tidligere debatter, så det er der sådan set ikke noget nyt i at et stort flertal ønsker. Men man siger, at der i forbindelse med udvidelsen selvfølgelig er nogle krav ikke blot til de lande, som får mulighed for at komme ind i Unionen, men også til Unionen selv. Og det er i forbindelse med kravene til Unionen selv, jeg synes statsministeren blev meget uklar og kom meget let om ved tingene.

For det første sagde statsministeren, at der inden for landbrugsområdet skal ske en omstilling af landbrugsstrukturen, men ikke en afvikling. Der savner jeg lidt mere klare meldinger om, hvad det egentlig er for en omstilling, stats-

ministeren forestiller sig. Er det en omstilling, der indebærer, at de øst- og centraleuropæiske lande i al væsentlighed skal omfattes af de landbrugsordninger, vi har i dag? For det er der nok ikke nogen af os der forestiller sig kan lade sig gøre.

Men strukturfondene var jo også noget, som statsministeren kom usædvanlig hurtigt om ved. Hvis strukturfondene i deres nuværende form skal omfatte Øst- og Centraleuropa, vil det jo tømme kasserne, og da de nuværende medlemslandes villighed til at øge bevillingerne til EU er meget begrænset – Tyskland ønsker eksempelvis større refusioner fra EU og ønsker ikke at bidrage yderligere – kan man jo heller ikke forestille sig, at strukturfondene blot kan omfatte Øst- og Centraleuropa. Der skal også ske kolossale ændringer, og hvad er det nærmere bestemt for nogle ændringer, statsministeren gør sig tanker om på dette område?

Så kommer jeg til det, som nok optager rigtig mange danskere:

Hvis jeg f.eks. tager hr. Ove Fichs gennemgang af de ønsker til Unionen, som folk fra Viborg, Tønder, København eller andre steder i landet har, så tror jeg egentlig, at der er mange i Danmark, der også stiller sig dette spørgsmål: Jamen hvad menes der egentlig, når det i forbindelse med udvidelsestanker hele tiden nævnes, at der skal ske institutionelle ændringer? Det er jo her, der virkelig kan blive uro i Fællesskabet.

Der er flere ordførere, der har været inde på det tidligere, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at det specielt er dette område, der gør, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte den nuværende dagsorden, for vi vil ikke have en udvidelse af Unionen på enhver betingelse eller på ligegyldigt hvilke vilkår. Vi vil vide, på hvilke betingelser vi siger ja til en udvidelse, før vi siger ja til den udvidelse. Og specielt når det drejer sig om de institutionelle ændringer, som statsministeren jo rigtigt siger er nødvendige for at gøre Fællesskabet klar til en udvidelse, nævner statsministeren overhovedet ikke noget om, hvad det er for nogle institutionelle ændringer, der påtænkes.

Vi ved godt, hvad det er, der spøger, men det kunne jo være rart at vide, hvad regeringen egentlig har tænkt sig vil blive konsekvensen af, at den danske holdning ved regeringskonferencen helt entydigt er, at udvidelsen står over ethvert andet spørgsmål. Kunne man eksempelvis forestille sig, at vi på regeringskonferencen